

faar lettet, og hvad der tabes paa den anden Side ved de nye Byrder, der maa paalægges for at dække Nedgangen i Indtægten; med andre Ord Udvalget maatte have al Opfordring til at overveie, om det i Virkeligheden kun maatte blive en Byrde, som flyttes fra den høie til den venstre Skulder — undertiden letter som bekendt ogsaa en saadan Flytning, men rigtignok kun for en kort Tid, efter hvis Forløb man stundom faar Lyft til at flytte Byrden tilbage igjen — eller om det vil være en virkelig Lettelse. Udvalget havde, naar det vilde tænke paa, at de store Lold- nedføttelser skulde blive mulige, efter min Mening en bestemt Opfordring til omhyggelig at overveie og granske, hvorvidt der vilde finde en væsentlig Flytning af Byrden Sted, eller om, naar Alt kommer til Alt, væsentlig de Samme, som nu bære Byrden, ogsaa efter Forandringen ville komme til at bære den. Det er disse Spørgsmaal, som det ærede Udvalg efter min Overbevisning havde havt Grund og Opfordring til ganske anderledes at overveie, end det har gjort, thi jeg kan ikke erkjende, at Udvalget med Rette saaledes kan tilfødsætte Sagens hele finansielle Betydning, at det med Fribe kan indskrænke sig til at foreslaa Nedføttelser uden at paavise Midler til Nedgangens Erstatning paa en saadan Maade, at Thinget kan tilegne sig dets Anskuelse, thi det er derom, det dreier sig, hvorledes Nedføttelserne skulde erstattes. Jeg for min Del holder mig forvisset om, at Udvalget maa erkjende Nødvendigheden af en Erstatning. Men hvad enten jeg har Ret eller Uret i denne Opfattelse, at der ikke kan være Tvivl om, at Udvalget er enigt med mig i, at det ikke gaar an at vedtage en Lov som denne, der medfører en betydelig Nedgang i Indtægterne for en uoverskuelig lang Tid, uden at der gives Erstatning derfor, saa kan i alt Fald det ærede Thing ikke være i mindste Tvivl om, at Finansministeren umulig kan paatage sig Ansvar for en saadan Forsykelse: i vor hele finansielle Tilstand; hvad enten Finansministerens Virksomhed som saadan bliver længere eller kortere, saa være man overbevist om, at han nøie skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, at naar han overleverer Finantferne til sin Eftermand, at denne modtager dem i en saadan Tilstand, at Finansministeren kan være det bekendt; men dette vilde han sandelig ikke kunne være, hvis han i dette Dieblit eller om nogle Maanedre leverede Finantferne til sin Eftermand, efterat han ved et Pennestrøg havde betaget Finantferne en aarlig Indtægt af 2 Millioner, eller hvormeget det nu er uden Vederlag. (Frederiksen: De 17 Millioner til Forsvarsvesenet!) — Jeg har sagt, at jeg vilde holde mig til Sagen, og lad os dog ikke tro, at der opnaas det Mindste ved at faste et Spørgsmaal om, hvad Landets Befæstning for Landets Forsvar i det Hele kræver, ind i Spørgsmaalet, om, hvad det foreliggende Lovforslag

kræver; det er dog aldeles meningsløst. — Alt- saa, mine Herrer! naar der nu voteres en saadan Nedgang i Indtægterne, som den her foreslaaede, hvem paaligger det saa at stille Forslag om Vederlag derfor? Efter min fulde Overbevisning maa det paalige den, som anser det for rigtigt, at anbefale, at en saadan Nedgang allerede nu finder Sted. Det er dog virkelig at vende op og ned paa alle naturlige Regler, at sige, at Forslaget skulde komme fra mig, uagtet jeg ikke har anset det for rigtigt ved det foreliggende Lovforslags Udarbejdelse at indtage et saadant Standpunkt. Jeg har efter Evne hævdet det Standpunkt, at der ikke burde finde større Nedføttelser Sted, end den finansielle Tilstand tillod. Der er en Afstemning, som har gløbet mig meget, nemlig Afstemningen med Hensyn til Suffertolden. Jeg vilde have sat overmaade megen Pris paa, om de Stemmer, der fattedes ved Afstemningen over Tobakstolden, havde været tilføds, eller om der havde været en lille Forandring, saa at det, der var Mindretal, var blevet Flertal og omvendt. Thi, vær overbevist om, mine Herrer! at ved enhverfomhelst senere Forhandling, hvad enten denne sker med mig eller med Andre — tro mig, at Personen gjør i den Sag mindre, end Nogle synes at tro — saa vil det være aldeles nødvendigt at drage en skarp Grænse mellem saadanne Afgiftspositioner som Suffertolden, Tobak, Brændevin osv. paa den ene Side og paa den anden Side saadanne som Salt og Ris, Jern og Træ, Stenolie og Kaffe osv. — disse forskjellige Positioner, som beherskes hver efter sin Natur af helt forskjellige Betragtninger — det vil og maa have den allerstærste Betydning, om der var Beredvillighed til paa de første Positioner vedvarende at paatage sig en Lold, der kan give en flækkelig Indtægt, eller om man virkelig tror, at man paa alle Positioner kunde flyde Byrden fra sig. Dette skal Fremtiden nok vise. Men, som sagt, det kan umulig efter funde, naturlige Begreber paahvile Finansministeren, hvis Standpunkt ikke er godkjendt, at stille Forslag, som ikke passe til hans Standpunkt. Saadanne Forslag maa stilles af dem, som ikke have villet godkjende det af Finansministeren valgte Standpunkt, men have valgt et andet. Havde jeg havt den Ære at være Medlem af Udvalget, vilde jeg ganske vist — det har jeg ikke mindste Tvivl om — have stillet mig paa det Standpunkt, hvorfra Regeringsforslaget er gaaet ud. Jeg vilde efter Evne have bidraget til, at Finantfsløven saa hurtigt som muligt var bleven vedtagen, og jeg vilde da paa det Allernæste have undersøgt, hvilke yderligere Nedføttelser der kunde finde Sted i Loldloven uden Forsykelse af det hele finansielle Standpunkt. For disse Nedføttelser vilde jeg have arbejdet; jeg vilde have søgt at vinde Ministeren for dem. Derfor jeg derimod havde troet at burde tilraade at stemme for saa betydelige Nedføttelser som dem, der nu have fundet Sted, da